

[ΒΙΩΝΟΣ] ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ

ΜΥ. Λῆς νύ τί μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἀδὺ λιγαίνειν,
ἱμερόεν γλυκύθυμον ἔρωτικόν, οἶον ὁ Κύκλωψ
ἄεισεν Πολύφαιμος ἐπ' ἠόνι <τᾶ> Γαλατεία;
ΛΥ. κῆμοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον, ἀλλὰ τί μέλπω;
ΜΥ. Σκύριον <όν>, Λυκίδα, ζαλώμενος ἄδες ἔρωτα, 5
λάθρια Πηλεΐδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν,
πῶς παῖς ἔσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,
χῶπως ἐν κώραις Λυκομηδίσι οὐκ ἀλέγοισα
ἠεῖδη κατὰ παστὸν Ἀχιλλέα Δηιδάμεια.
ΛΥ. ἄρπασε τὰν Ἑλέναν πόθ' ὁ βοκόλος, ἄγε δ' ἐς Ἴδαν, 10
Οἰνώνη κακὸν ἄλγος. ἐχώσατο <δ'> ἅ Λακεδαίμων
πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαικόν, οὐδέ τις Ἑλλην,
οὔτε Μυκηναίων οὔτ' Ἥλιδος οὔτε Λακώνων,
μεῖνεν ἐὼν κατὰ δῶμα φυγῶν δύστανον Ἄρηα.
λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μούνος Ἀχιλλεύς, 15
εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
παρθενικὸν κόρον εἶχεν, ἐφαίνετο δ' ἠύτε κῶρα·
καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
χιονέαις πόρφυρε παρησί, καὶ τὸ βάδισμα
παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρη. 20
θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα·
ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηιδάμεια,
καὶ ποτὲ μὲν τήνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
στάμονα καλὸν ἄειρε τὰ δαίδαλα δ' ἄτρι' ἐπήνει·
ἦσθιε δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὁμάλικι, πάντα δ' ἐποίει 25
σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾶ·
ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα δὲ σύ, νύμφα, καθεύδεις.
αἱ δύο παρθενικαὶ συνομάλικες, αἱ δύο καλαί,
ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες, ἅ δὲ πονηρὰ 30
Νύσα γραῦς δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
οὐ γὰρ ἐγὼ σέο <e.g. φημι>...

ΜΥ. Θέλεις να μου τραγουδήσεις, Λυκίδα, ἓνα σικελικό ευχάριστο τραγούδι
θελκτικό, σαγηνευτικό, ερωτικό, ὅπως εκείνο που ο Κύκλωπας
Πολύφημος τραγούδησε στη Γαλάτεια στην ακρογιαλιά;
ΛΥ. Κι ἐμένα μου εἶναι αγαπητό, Μύρσωνα, να τραγουδῶ, ἀλλὰ τι να τραγουδήσω;
ΜΥ. Τραγουδούσες με ζήλο, Λυκίδα, το σκυριακό ἔρωτα,
τα κρυφὰ φιλιὰ του γιου του Πηλέα, το κρυφὸ πλάγιασμα,
πῶς ο νέος φόρεσε τον πέπλο, πῶς δημιούργησε ψευδὴ εντύπωση ἀλλάζοντας
την ἐξωτερικὴ του εμφάνιση και πῶς ἀνάμεσα στις κόρες του Λυκομήδη
ἡ Δηιδάμεια παράτολμα (χωρὶς να την νοιάζει) εἶχε γνωρίσει στο θάλαμό της τον
Αχιλλέα.
ΛΥ. Κάποτε ἄρπαξε την Ελένη ο βοσκός, την οδήγησε στην Ἴδη,
κακὸς πόνος για την Οἰνώνη. Οργίστηκε ὅμως ἡ Λακεδαίμονα,
συγκέντρωσε ὅλον τον Αχαικὸ λαό, κανένας Ἑλληνας,
οὔτε ἀπὸ τους Μυκηναίους, οὔτε ἀπὸ την Ἥλιδα, οὔτε ἀπὸ τους Σπαρτιάτες,
ἐμείνε στο σπίτι του ἀποφεύγοντας τον ἐλεεινὸ πόλεμο.

Κρυβόταν ανάμεσα στις κόρες του Λυκομήδη μόνος ο Αχιλλέας,
διδασκόταν αντί των όπλων να υφαίνει το μαλλί
και στα λευκά του χέρια είχε κοριτσίστικη σκούπα, φαινόταν σαν κοπέλα
γιατί φερόταν το ίδιο κοριτσίστικα με εκείνες τις κοπέλες,
και η τόση υπερηφάνεια έκανε τα κάτασπρα μάγουλά του
να κοκκινίζουν, βάδιζε κοριτσίστικα και σκέπαζε τα μαλλιά του με καλύπτρα.
Είχε όμως ανδρική ψυχή και ανδρική ερωτική διάθεση.
Από την αυγή ως την νύχτα καθόταν δίπλα στην Δηιδάμεια
και άλλοτε φιλούσε το χέρι της, πολλές φορές σήκωνε
το ωραίο στημόνι του αργαλειού της και επαινούσε τα άλλα
περίτεχνα λεπτά υφασμένα ρούχα.
Δεν έτρωγε με καμιά άλλη συνομήλικη και έκανε τα πάντα
για να πάει να κοιμηθεί μαζί της. Της είπε λοιπόν κι αυτά:
«οι άλλες αδερφές κοιμούνται μαζί η μία με την άλλη,
αλλά εγώ μόνη μου, μόνη κι εσύ, νύμφη, κοιμάσαι.
Είμαστε δύο κοπέλες συνομήλικες και οι δύο ωραίες
αλλά μόνες κοιμόμαστε στα κρεβάτια (μας), η πονηρή
γριά Νύσα η δολερή με κακό τρόπο με χωρίζει από σένα.
Γιατί εγώ (λέω ότι) δεν (υπάρχει άλλη ...) από σένα ... (»